

ἀποκοφτής ὁ, Ἀμοργ. Ἀνδρ. Κάρπ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Πάρ. (Λεῦκ.) Σύμ. Σῦρ. κ.ά. ἰποκοφτής Σύμ. ἀποκόφτης Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Σύμ. ἰποκόφτης Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόφτω. Ὁ πληθ. ἀποκοφτᾶδες ἐν ἐγγράφῳ τοῦ 17^{ου} αἰῶνος.

Ὁ πραγματογνώμων ὅστις ἐκτιμᾷ, καθορίζει τὰς ἀγροζημίας, ἐκτιμητής ἐνθ' ἄν.: Θὰ πάρ' ἀποκοφτὴ νὰ πάω ν' ἀποκόψη τὴ ζημιὰ ποῦ μοῦ 'καμες Ἀπύρανθ. Ὁ ἀποκοφτής ἀπόκοβενέ τὰ φύλλα τῶν μορσῶν Ἀνδρ. Συνών. ἀποκοπάρις I, ἀποκοπιάρης.

ἀποκοφτικά ἐπίρρ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀποκοφτικός.

Κατ' ἀποκοπὴν: Ἔδωκε δὲ χωράφια ἀποκοφτικά. Συνών. ἀποκοφτά.

ἀποκοφτικός ἐπίθ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόφτω, δι' ὃ ἰδ. ἀποκόβω, καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικός.

1) Ἐπὶ ἐργασίας, ἀγορᾶς κττ., ὁ συνολικῶς, ὁ κατ' ἀποκοπὴν ἀναλαμβάνομενος: Ἀποκοφτικὸ σκάψιμο. Ἀποκοφτικὸ πῆρε τ' ἀβέλι. 2) Ὁ κατ' ἐπιβολήν, κατ' ἀνάγκην ἐκτελούμενος, ὑποχρεωτικός: Ἀποκοφτικὸ μοῦ τό 'δωκες;

ἀπόκοφτος ἐπίθ. Κρήτ. Κύπρ. — Πλιασιδ. Τὰ φκιόρ. τῆς καρκ. 20

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἁμαρτ. ἐπιθ. ἀποκοφτός < ἀποκόφτω, δι' ὃ ἰδ. ἀποκόβω, προσλαβὼν σημ. στερήσεως διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2α.

1) Ἐπὶ νεογνῶν, ὁ μὴ ἀποκεκομμένος τοῦ θηλασμοῦ, ὁ μὴ ἀπογαλακτισθεὶς Κύπρ.: Ῥίφια ἀπόκοφτα. 2) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ ἐκτιμηθῇ, ἀνεκτίμητος, ἀτίμητος, ὁ πολλοῦ ἀξίος Κρήτ. Κύπρ. — Πλιασιδ. ἐνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἦ τὸς οὐρανὸς ἀντιζέλισσα νὰ 'σουν τῆς παραείσου μ' ἔναν ἀμ-μέ 'θεν νὰ βρεθῆς | οἱ 'ς τὴν γῆν νὰ γεννηθῆς τῶι ἀπόκοφτ' ἢ τιμὴ σου

Πλιασιδ. ἐνθ' ἄν.

ἀπόκοχα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. κόχη.

Εἰς μέρος ἀπόκρυφον ὅπου δὲν φαίνεται τις, οἶονεἰ εἰς τὴν κόγχην: Ἐκεῖ ἀπόκοχα ἐδιάηκαν.

ἀπόκοψι ἢ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀπόκοψις.

Ἀπογαλακτισμός. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀπόκομμα 3.

ἀποκοψιάρης ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Οὐδ. ἀποκοψιάρικο Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Ἡπ. Κύθηρ. Κύθν. ἀποκοψιάρικο Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Στερελλ. (Ἀμφ.) ἀποκοψιάρ'κον Σκόπ. ἰποκοψιάρ'κον Εὐβ. (Στρόπον.) ἀποκοψιάρη Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόβω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιάρης. Εἰς τὸ ἀποκοψιάρικο κτλ. πρόκειται ἀπώλεια οὐρανώσεως διὰ τὸ ψ.

Ὁ ἀπογαλακτισθεὶς, ἐπὶ νεογνοῦ ἀνθρώπου καὶ ζώου ἐνθ' ἄν.: Ἀποκοψιάρης εἶναι καὶ 'γὰ 'φτὸ κλαίει Ἀπύρανθ. Ἀποκοψιάρικο ἀρνί - παιδί Κύθηρ. Ἀποκοψιάρικο γουρούνη Κύθηρ. Ἀποκοψιάρικο παιδί Ἀμφ. || Φρ. ἰποκοψιάρ'κον παιδί (παιδίον τῆς ἡλικίας τοῦ ἀπογαλακτισμοῦ) Στρόπον.

* **ἀποκοψιζαρούδι** τό, ἀποκοψιζαρούδι Κεφαλλ.

Ἰποκορ. τοῦ ἐπιθ. ἀποκοψιάρης διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦδι.

Τὸ ἀπογαλακτισθὲν χοιρίδιον.

ἀποκοψίδι τό, Ἀδραμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόβω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Διὰ τὸν σχηματισμὸν ἰδ. ἀποκοψιδί.

Ἐπὶ ὑφασμάτων, μικρὸν τεμάχιον, ὑπόλειμμα κοπῆς. Πβ. ἀπόκομμα 1.

ἀποκόψιμον τό, Πόντ. (Οἰν. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκόβω.

Ἀπόκοψι, ὁ ἰδ.

ἀποκράζω πολλαχ. ἰποκράζω Κρήτ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. κράζω.

Παύω κράζων, τελειώνω τὸ κράξιμον: Ὡστε νὰ ἰποκράξῃ νὰ καὶ τὴ Μαρούλλα (ν' ἀποκράξῃ ἐνν. ὁ πετεινός) Κρήτ.

ἀπόκρασσο τό, ἁμάρτ. ἀπόκρασσον Σάμ. κ.ά.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ οὐσ. κρασσί.

Ὁ ἐν τῷ οἶνοφόρῳ βυτίῳ ὑπολειπόμενος οἶνος ἀνάμεικτος μετὰ τῆς τρυγός. Συνών. σῶσμα.

ἀποκρατῶ Αἰγιν. Κρήτ. Στερελλ. (Μεσολλόγγ.) κ.ά.

ἰποκρατῶ Κάρπ. κ.ά. ἰποκρατῶ Ἰμβρ. ἀποκρατίζω Ζάκ. Τὸ ἀρχ. ἀποκρατῶ.

1) Κρατῶ, βαστάζω Ζάκ.: Ἀσμ.

Κυρὰ βασιλοπούλλα μου, νὰ σῶβρω μὲ βυζάστρα, ν' ἀποκρατίζῃ τὸ παιδί μὲ τὴν πολλὴ τῆς πάστρα.

2) Κρατῶ, διατηρῶ δι' ἑμαυτὸν ἢ δι' ἄλλον, δὲν παραχωρῶ Ἰμβρ. Κρήτ.: Ἀποκρατεῖ ὁ γέρος παραδάκια Κρήτ. Τοῦτα τὰ καρύδια τὰ ἰποκρατῶ γιὰ τ' ἰσένα Ἰμβρ. || Παροιμ.

Ἀποκράτει, γέρω, νὰ 'χῃς | τὴν τιμὴ ὅπου κι ἂν λάχῃς (ὅτι οἱ γονεῖς δὲν πρέπει νὰ παραχωροῦν εἰς τὰ τέκνα πᾶσαν τὴν περιουσίαν των) Κρήτ. 3) Ἐπὶ ἀλκυῶν καὶ λιμνο-

θαλασσῶν, διακόπτω τὴν ἐπικοινωνίαν μετὰ τῆς ἄλλης θαλάσσης, ἀποφράττω, ἀποχωρίζω, ἀπομονῶ τὸ ὕδωρ τῆς ἀλκυῆς ἢ τοὺς ἰχθύς τῆς λιμνοθαλάσσης Στερελλ. (Μεσολόγγ.) Καὶ ἀμτβ. ἀποφράττομαι, ἀπομονοῦμαι Στερελλ. (Μεσολόγγ.): Ἀποκράτησε ἡ λίμνη. 4) Ἀμτβ. ἐξακολουθῶ ὑπάρχων, διατηροῦμαι Αἰγιν. Κάρπ. Κρήτ. κ.ά.: Ἀποκρατεῖ ἀκόμη κρασί ἀπὸ τὸ περσινὸ Κρήτ. Ἀποκρατοῦν ἀκόμη σῶκα αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ἀκόμ' ὁ λόγος ἔστεισε τσ' ἢ συντιουχιά ἀποκρατεῖ Αἰγιν.

Μετοχ. ἀποκρατισμένος = ὁ ἐστερημένος πράγματός τινος ἐπὶ πολὺν χρόνον Κρήτ.: Τάξε πῶς ἦσουν ἀποκρατισμένος ἀπ' αὐτὸ τὸ πρᾶμα.

Ἀποκρεᾶ ἢ, Ἀποκρεᾶ Εὐβ. (Κύμ.) Κύθηρ. Μέγαρ. Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. Ἀποκρεᾶ κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.) Ἀποκρεᾶ βόρ. ἰδιώμ. Ἀποκρεῖα πολλαχ. Ἀποκρεῖα πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. Ἀποκρεῖα πολλαχ. Ἀποκρεῖα πολλαχ. βόρ. ἰδιώμ. Ἀποκρεῖα Σαμοθρ. Ἀποκρεῖα Σαμοθρ. Ἀποκρεῖα Καπ. (Ἀραβάν.) Λυκ. (Λιβύσσ.) Ἀποκρεῖ Δ.Κρήτ. Ἀποκρεῖ Λέσβ. (Μόλυβδ. Πέτρ. Συκαμν.) Ἀποκρεᾶ Κρήτ. Ἀπόκρεα Ἡπ. κ.ά. Ἀπόκρεῖα Μεγίστ. Ἀποκρεῖα Ρόδ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. Ἀποκρεᾶ.

1) Καθ' ἐνικ. ἢ πληθ., ἡ τελευταία ἡμέρα ἢ αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς κρεοφαγίας πρὸ πάσης ἀρχομένης νηστείας, ἰδίᾳ δὲ πληθυντικῶς αἱ πρὸ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς Ἀπόκρεω κοιν. καὶ Καπ. (Σινασσ.): Ἐρχονται οἱ Ἀποκρεῖς. Ἐχομε Ἀποκρεᾶ - Ἀποκρεῖς. Περᾶσαν οἱ Ἀποκρεῖς κοιν. Ἀποκρεᾶ κραταινὴ (κρεατινὴ) Κύθηρ. Ὑστερ'νὴ Ἀποκρεᾶ (ἢ Ἀπόκρεως τῆς Τυροφάγου) Ἡπ. (Πρέβ.) Μεγάλες Ἀποκρεῖς (αἱ πρὸ τῆς Μ. Τεσσαρακοστῆς Ἀπόκρεω) Πελοπν. (Λάστ.) || Φρ. Αὐτὰ τὰ λένε τὴν Ἀποκρεᾶ (ἐπὶ λόγων ἀνοήτων, ὑπερβολικῶν κττ. Συνών. φρ. αὐτὰ τὰ λένε

